

Geboorte
van de geest
verhalen naar verandering

Patrick Van Den Heede

copyright © maart 2023
Uitgeverij Hajefa, Zoetermeer
www.hajefa.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Redactie: René Argonijt

ISBN: 978-94-6331-045-1
NUR: 728

Geboorte van de geest
verhalen naar verandering

Patrick Van Den Heede

Hajefa
uitgeverij

Inhoud

Voorwoord	1
De schepping.....	13
De beheersing van de kosmos	15
De wijze man.....	17
De optimist	19
Stille vooruitgang	21
Het verlangen.....	23
Gedeelde oogst.....	26
Leven en vorm	28
Vormen in weten	32
De verbanning van geweld	34
Geliefden.....	36
Twee paarden.....	38
Gehechtheid	40
De keukenprinses	42
Deugd.....	46
Drukke	49
Wijsheid en het verleden.....	51
De verlosser	53
Groei	55
Het examen.....	57

Drie vogels.....	60
Advies aan een geliefde.....	62
Ogen	65
Het kind tussen de boomtoppen.....	68
Bodhi	71
De eeuwige gedachte	73
Voedselles.....	75
De zwakte van woede.....	77
Onderwijs	80
De kern van waarheid.....	82
Liefde en vorm.....	84
De essentie van de meester	86
Genade	87
Het meisje dat wijsheid putte	89
Keien.....	92
De krijgsheer	94
Het oude en het nieuwe.....	97
De reiziger	99
De verliefde snoeier	101
De twee schepen.....	104
De onzichtbare werkelijkheid.....	107
De gelukkige gever.....	109
De azuren vijver.....	113
De weg zonder doel	115
Sterven.....	118
In de tuin.....	120
Het offer	123
Vragen?	125

Zonder dimensie.....	127
Het geheel.....	129
Het levensdoel	131
De scherpste lijn.....	134
De hoogste perfectie.....	135
Handen.....	137
De dood.....	139
Streven naar grootsheid.....	140
Verlangen.....	142
Meesterschap.....	144
Geloofsbrieven	146
Satori.....	148
De weg van de ingewijden.....	150
Het drievoudige pad.....	152
De ultieme wijsheid	154
Tijd en eeuwigheid.....	156
Over de auteur	159

Voorwoord

Verhalen zijn vaak uitgelezen middelen om, door middel van metaforen en analogieën, de denk- en zienswijze van de toehoorder te raken, en zodoende te wijzigen.

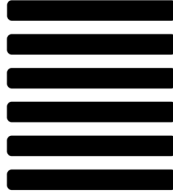
De verhalen in dit boek zijn in grote mate geïnspireerd door de oosterse mystiek en gefundeerd op taoïstische en zenboeddhistische visie. Die zijn verankerd in eeuwenoude tradities. De bedoeling van de verhalen is desalniettemin om in de actualiteit van het hier-en-nu de geest weer vrij te maken, klaar om nieuwe mogelijkheden te verkennen, zonder geestelijk al te grote ramen in te gooien.

Terwijl bij de meeste mensen de geest opgeslorpt blijft door dagelijkse beslommeringen, kan de beschrijving van die beperking een goed middel zijn om daar een uitweg uit te vinden en een mogelijke weg te openen naar een vrijere zienswijze. Wellicht leidt dit vervolgens naar daadwerkelijke verandering; naar een andere levensvisie en levenshouding.

Weerstand is er niet alleen om overwonnen te worden, maar kan ook leiden tot een veranderd inzicht. Weerstand en kracht maken deel uit van hetzelfde geboorteprocess.

Tji'en
Scheppingskracht

*De beweging van de hemel is vol kracht.
De wijze maakt zichzelf sterk en onvermoeibaar.*

De schepping

God keek, en zag dat het goed was.

Even daarna keek ze opnieuw en merkte plots dat ze het verkeerd had gezien. God keek opnieuw, en ze dacht dat wat ze zag misschien goed kon worden.

Het goede zien is niet voldoende om het goede te scheppen, besefte God. Vanaf dat moment begon ze werkelijk aandachtig te scheppen.

Eerst het heelal en dan de sterren. Daarna het water en de aarde. God scheidde alles door de wind en net voordat ze ging slapen, maakte ze vuur.

De volgende dagen schiep God al het overige, van planten en dieren tot geluid en stilte.

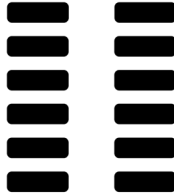
En ten slotte, op de laatste dag, schiep zij een mens.

Toen besefte zij dat ze een déjà-vu beleefde. 'Als God heb ik alles al eens eerder gezien, en dit is aan mijn aandacht ontsnapt: het scheppen van de mens.

Nu zijn er twee.

Toegegeven, één is te weinig, maar twee is te veel.
Eén mens is eenzaamheid, maar twee is tweespalt.
Eén mens is gebrek, maar twee is een zondvloed.'
God besepte dat dit het dilemma was waar de wereld aan zou
lijden.
Tegelijk besepte God ook: waar twee of meer in mijn naam aan-
wezig zijn, ben ik in hun midden.
Met de jaren kwamen er meer en meer mensen, maar steeds
minder van hen waren zich bewust van haar aanwezigheid. Hun
aandacht was gericht op de kleine dingen die hen verschillend
maakten van elkaar, en niet op de overweldigende eenheid die
hun wezens verbond.
Zo groeide de tweespalt.
Zo verminderde de eenheid.
Zo verdween God uit hun midden.
Op een dag stierf ze, in haar alwetendheid;
vergat ze zichzelf, in haar eeuwigheid.
Die dag vond de mens iets anders om te aanbidden:
zichzelf.

K'oen
Het ontvangende

*De toestand van de aarde is ontvankelijke toewijding.
Daarom draagt de wijze met een brede rug de wereld.*

De beheersing van de kosmos

Er was een Wu Chi-meester die vroeg aan zijn leerlingen hoe zij dachten de kosmos te kunnen beheersen.

De ene leerling benadrukte dat zijn lichaam een deel was van de kosmos en dat hij door lichaamsbeheersing de kosmos kon beheersen. Het zou volstaan om de adem te controleren, want die beroerde elk deeltje van het bestaan.

Een tweede leerling benadrukte dat het antwoord lag in het niet verstoren van de 'on geziene beweging'. Kong-Foe zou hem helpen om even vloeiend te worden als de bewegingen die hem doorstroomden. Geruisloos zou hij de wereld doorkruisen, vloeiend als de wind; gevoeld maar niet gezien.

De derde, ten slotte, beweerde dat hij alles kon herleiden tot de beheersing van de geest. Alleen geestesbeheersing laat toe in alle domeinen van het zijn rust te voelen en uit te stralen. Zijn rust zou hij vinden in meditatie en een teruggetrokken leven.

De meester knikte tevreden en was verheugd over de motieven van zijn leerlingen.

Adem is kennen, bewegen is voelen, geest is weten.

'Vanuit het kennen stroomt de adem, vanuit het voelen stroomt het lichaam, vanuit het weten wordt de geest,' zei de meester.

'Enkel als kennen, voelen en weten samenvallen ontstaat er diepe vrede. Dat is het grootste gevoel van vreugde, diepe zegening die je tevredenstelt in de toestand waarin je je bevindt. Dat is exaltatie zonder doel en zonder verlangen.

Extreme diepte die de veelheid van de dingen verenigt in de tijdloosheid van hun ontstaan.'

De leerlingen begrepen wat hun meester zei en gaven elk hun kunst door aan elkaar.

De meester observeerde de stille wording van vrede en het verdwijnen van de rusteloosheid in hun ziel.

Tsjoen
Moeizaam begin

*Wolken en onweer: het beeld van moeilijkheid aan het begin.
Zo brengt de wijze orde in de verwarring.*

De wijze man

Er was eens een man die de reputatie had erg wijs te zijn. 'Rusteloos zijn de mensen, koortsachtig op zoek naar sporadische momenten van vreugde,' zei de wijze man. 'Ze leven naar de doelstellingen die hun zijn opgelegd door hun cultuur en hun sociale omgeving. Veel is voor hen te weinig en maar weinig is voor hen genoeg. Verlangen is hun meester en zijn lessen zijn wrang. Hij draagt hen op uniciteit te zoeken in het meer en meer nastreven van diversiteit, maar hoe meer ze zichzelf verdelen, des te meer delen van zichzelf hun eenheid verstoren.'

Zulke diepe uitspraken maakten indruk in zijn omgeving, hoewel de man zelf voelde dat hij wat betreft wijsheid nog een weg te gaan had. Maar die wilde hij graag gaan.

Op een dag kwam er een grote groep mensen naar het dorp waar de man woonde en die groep trok naar zijn huis. Zij vroegen de wijze man om een wijs verhaal. Hij vertelde hen het verhaal over de Wu Chi-meester en zijn drie leerlingen; het verhaal op de pagina hiervoor.

De groep had gehoopt een nieuwe meester te vinden, met een nieuwe, frisse, opwindende boodschap voor de mensheid. De meeste leden van de groep vonden het verhaal van de wijze te gewoon. Zij gingen teleurgesteld op zoek naar een excentriekere leraar.

Tegen hen zei de wijze: 'Verzadiging is het begin van een nieuw verlangen. Al het nieuwe was al eens oud. Er is niets nieuws onder de zon, behalve het sterven van het verlangen.' Dat laatste riep hij hun na, want de groep was toen al bijna de straat uit, druk kletsend en kwebbelend.

Toen zag de wijze man dat drie mensen waren gebleven. Zij vroegen of ze zijn leerling mochten worden.

'Leerlingen bestaan niet,' zei de wijze man, 'want wijsheid bestaat uit niets dan iedere stap die je zelf zet op het pad naar je bestemming.'

'Maar u kunt toch wel onze meester zijn?' vroegen de drie.

'Nee, dat kan ik niet, want elke stap die ik zet op het pad is net zo onzeker als die van ieder ander.'

Toch bleven de drie bij hem, want zijn antwoorden bevielen hen.

En ze hadden gelijk, want stilaan werd het rustig in hun ziel.

De wijze man merkte dat door de aanwezigheid van de drie ook zijn ziel rustiger werd – ook al was die van zichzelf al behoorlijk rustig. Daarom schikte hij zich in zijn nieuwe rol als meester en ontfermde zich over zijn nieuwe leerlingen.

Hij vond het wel grappig dat hij hun meester was geworden door twee beweringen die hij daarna zelf al binnen enkele minuten had ontkracht. De meester vond dat een goed teken.

Meng Dwaasheid

*Aan de voet van de berg ontspringt een bron:
het beeld van de jeugd.
De wijze vormt zijn karakter
door grondigheid in alles wat hij doet.*

De optimist

Met ieder goed advies en iedere wijze les van de meester, groeide zijn reputatie – en daarmee ook de hoeveelheid mensen die naar hem toe kwam. De meester had aanvankelijk gewerkt vanuit zijn huis, met zijn leerlingen als huurders, maar dat werd al gauw te krap. Het werd tijd voor de bouw van een bescheiden tempel, waar voldoende ruimte zou zijn voor onder-richt, gebed en meditatie, maar ook om te leven. De meester en zijn eerste leerlingen kozen voor een plek aan de rand van het dorp waar de meester woonde.

Zodra de eerste spreekwoordelijke paal de grond in was gesla-gen, kwamen er nóg meer mensen naar de meester toe. Voor een deel waren dit oprechte zoekenden, maar voor een deel ook mensen die erg overtuigd waren van zichzelf en zichzelf bij uit-stek geschikt vonden om de meester inhoudelijk bij te staan, van-wege hun wijsheid.

Dat vonden deze mensen zelf. Met de realiteit had het vaak weinig te maken.

Zo was daar de optimist. 'Ik ben een pure optimist,' zei hij tegen de meester. 'Hoeveel ellende er ook is in de wereld en hoeveel problemen ik ook op mijn pad vind, ik weet er altijd het beste van te maken.'

'Wel wel,' zei de meester. Hij merkte op dat de man erg in zijn nopjes was met zichzelf.

'En hoe zou je iemand noemen,' vroeg de meester, 'die de ellende in de wereld niet opmerkt, omdat hij enkel oog heeft voor de goede dingen die gebeuren; iemand die geen problemen ziet, maar slechts interessante manieren waarop het leven zich ontplooit?'

De man was daar heel resoluut over: 'Naïef, zou ik zo'n iemand noemen. Dwaas, wellicht ook.' Hij keek de meester aan met een serieuze blik. 'Ik denk dat het erg belangrijk is dat we onze leerlingen aanspreken op dergelijke dwaasheid... collega.'

'Wel wel,' zei de meester. 'Interessant.'

En hij kuierde verder langs de jonge fundamenten van de tempel, verder geen acht slaand op de zelfbenoemde optimist.

Siu
Bewust wachten

*Wolken rijzen op naar de hemel: het beeld van wachten.
De wijze eet en drinkt, vrolijk en opgewekt.*

Stille vooruitgang

De meester en zijn leerlingen nuttigden een eenvoudige maaltijd op het grasveld dat hard bezig was de binnenplaats van de tempel te worden. Om hen heen was het een komen en gaan van werkluï, die – en dat was opvallend – heel rustig en sereen hun werk uitvoerden, als een voorafspiegeling van de sereniteit van de tempel. Er was één uitzondering: een jongeman die de indruk wekte zich de hele tijd te haasten en die zich ergerde aan al zijn collega's, vooral omdat hij vond dat ze niet hard genoeg werkten. De meester riep de jongen bij zich en vroeg: 'Waarom al die ophef?'

'Dat doe ik voor u, doorluchtige meester,' zei de jongen verbaasd. 'Anders komt de tempel nooit af.'

'Maak je geen zorgen,' zei de meester vriendelijk, 'de tempel komt af, en precies op het juiste moment. Een kleine stap is het leven, een stap naar een volgend verhaal. Alles is verandering. De ene stap verlengt de andere. Zelfs terugdeinzen is verandering. Dat is het waar het allemaal om draait: doorgang. En uitein-

delijk bouwen wij niet aan het leven, maar bouwt het leven aan ons, alsof het leven er is om ons te genezen van onszelf.'

Dit raakte de jongeman, want aan de grondslag van zijn haast en kritiek lagen grote zorgen. De meester had dat gezien.

De jongen zei: 'Ik heb gehoord over karma en het oplossen ervan om een beter leven te krijgen en uiteindelijk bevrijd te worden. Daarom wilde ik ook heel graag hier komen werken: om te leren. Maar ik weet niet waar ik moet beginnen. Ik heb vast heel veel fout gedaan in mijn vorige levens en ik heb geen idee hoe ik dat allemaal moet rechtzetten. Wat heb ik überhaupt goed te maken? Ik heb geen idee. Maar ik ben helemaal niet gelukkig, mijn hele leven al niet, dus ik zal wel een grote last met me meedragen.'

De meester prees de jongeman voor zijn eerlijkheid, want eerlijkheid – in ieder geval naar jezelf toe – is altijd de eerste voorwaarde voor het maken van een nieuw begin.

'Onthoud ook dit,' zei de meester. 'Om je schaduw te vergeten, volstaat het om je gezicht naar de zon te wenden.'

'Is het zo eenvoudig?' vroeg de jongen.

'Zo eenvoudig is het. De grootste last die je met je meezeult, jongeman, is je overbewustzijn van je gemaakte fouten en je overactiviteit bij het willen goedmaken ervan. Fouten zijn er om goed te maken, karma is er om op te lossen, maar wel op een evenwichtige manier, anders maak je de zaak alleen maar erger.

En vergeet niet dat heel het leven bestaat uit het oplossen van karma. Zodra je al je karma hebt opgelost, zul je nooit meer op aarde leven. Dus waarom zou je er zolang niet van genieten?'

De jongen zweeg. Zo had hij er werkelijk nog nooit tegen aangekeken. Ook de leerlingen van de meester zwegen, onder de indruk van de wijsheid die hun meester zomaar uit zijn mouw leek te schudden.

'Er is geen begin en geen einde, alleen een doortocht naar het onbekende dat ooit de oorsprong was van je zijn,' ging de meester verder. 'En op een mooie dag zal jouw licht samenvallen met de stilte. Op die dag zul je je geen schaduw meer herinneren. Geen gemijmer, geen schuld. Er zal enkel een vol gevoel zijn van ontelbare tonen die je vermoeide zinnen strelen tot een liefdevolle eeuwigheid.'

De jonge werker maakte een buiging en dankte de meester voor de les. Vanaf dat moment paste hij zijn werktempo aan aan zijn collega's, waardoor het werk aanmerkelijk sneller vlotte.

Soeng Conflict

*Hemel en water gaan tegengestelde kanten op: het beeld van conflict.
Daarom overweegt de wijze zorgvuldig wat hij doet,
in alle opzichten.*

Het verlangen

De tempel was voltooid en tijdens de bouw waren de meester, de leerlingen en de staf een hechte gemeenschap gaan vormen. Dit is echter een wereld vol verhalen, eigennig als het tsjirpen van een ekster of het machtige geruis van een orkaan. Hoe recht je weg ook lijkt, even uit het zicht kan je een radicale wending wachten.

In het land dreigde oorlog uit te breken. Dat leidde overal tot grote beroering, ook in de tempel. Toen de meester klaar was met zijn onderwijzingen aan een tiental leerlingen, kwam één van hen naar hem toe.

‘Ik denk erover de tempel te verlaten,’ zei de leerling, ‘hoewel ik weet dat ik nog zoveel te leren heb. Ik wil me terugtrekken in een klooster en daar bidden voor vrede. Wat denkt u daarvan?’

De meester zei tegen de leerling: ‘Als dat is wat leeft in je hart, dan waarom niet?’

Andere leerlingen waren verbaasd dat de meester zijn leerling zo makkelijk liet gaan, zonder zelfs een tegenargument te bieden, maar ze zeiden niets. De meester was immers de meester.

De volgende dag kwam er weer een leerling naar de meester toe. 'Ik denk erover de tempel te verlaten,' zei zij, 'hoewel ik weet dat ik nog zoveel te leren heb. Ik wil strijdliederen schrijven voor de soldaten die ons land gaan verdedigen. Wat denkt u daarvan?'

De meester zei: 'Als dat is wat leeft in je hart, dan waarom niet?' Opnieuw leidde dit tot opschudding onder de andere leerlingen van de meester, maar weer zonder dat iemand er iets van zei.

De dag daarna kwam een derde leerling naar de meester toe. 'Ik denk erover de tempel te verlaten,' zei hij, 'hoewel ik weet dat ik nog zoveel te leren heb. Mijn familie heeft een beroep op me gedaan en vraagt me de wapens op te nemen en ik wil gaan strijden. Wat denkt u daarvan?'

De meester zei: 'Als dat is wat leeft in je hart, dan waarom niet?' Een leerling die erbij stond, vond dat de maat vol was en viel uit tegen de meester: 'Hoe kunt u dit nu goedvinden? U onderwijst ons over de weg van liefde en vrede en nu staat u zomaar toe dat één van ons de wapens opneemt. Wat moeten wij daar niet van denken? Sprak u dan alleen maar loze woorden?'

De meester antwoordde: 'Alles gebeurt zoals het gebeurt. Het komt zonder andere bedoeling dan te zijn en verdwijnt zonder iets van betekenis achter te laten. De wijze zoekt rust. Wanneer hij spreekt, hecht hij niet aan wat hij voortbrengt, maar beschouwen zijn woorden niets anders dan de vervlogen gedachten waaruit ze zijn voortgekomen.'

De leerling die had geprotesteerd werd nu vreselijk boos: 'Dit zijn weer alleen maar woorden. U kunt toch ook wel iets doen; een verschil maken?!'

De meester keek de leerling nu recht in de ogen, zonder mee te gaan in diens verwijtende woede. Hij straalde alleen maar liefde uit naar de jongen, beseffend dat die het moeilijk had met de situatie. 'Wat zou je willen dat ik deed?' vroeg hij hem. 'Door niet in te grijpen bevestigen wat ik jullie al die jaren heb onderwezen, of door wel in te grijpen dat juist allemaal ondergraven?'

'Ik...' begon de leerling, maar hij zag in dat hij het niet helder had en zweeg.

'Wat is je verlangen?' vroeg de meester.

De leerling moest daar even over nadenken, maar zei toen: 'Ik zou willen dat al mijn vrienden veilig waren.'

'Ik zou dat ook willen,' zei de meester. 'Denk je dat ik het vermogen heb om daarvoor te zorgen?'

'Nee,' zei de leerling, 'dat heeft geen mens. Maar u zou het toch kunnen proberen?'

'Dat doe ik, elke dag. Ik probeer jullie duidelijk te maken dat liefde, respect, nederigheid en vreedzaamheid leiden naar een leven in balans en wijsheid. Andere mensen dwingen iets te doen wat ze niet uit zichzelf willen, hoort daar niet bij. Het is niet aan mij om te zeggen wat goed en wat kwaad is. Het is aan mij om mijn leerlingen te leren luisteren naar hun eigen waarheid.'

De opstandige leerling knikte.

De meester vervolgde: 'Verlangen is streven en streven brengt je in gevecht met de realiteit. Ieder gevecht is eenzaam en ieder eenzaam mens is in gevecht. Stap uit het verlangen en je stapt uit je behoefte om een doel te bereiken. Dan zal het vechten eindigen, maar dit zal pas gebeuren wanneer je daar klaar voor bent. Dat is de weg naar wijsheid. Dat is de weg naar oorspronkelijkheid.'

De leerling maakte een buiging voor de meester en zei: 'Mag ik u danken voor deze les in wijsheid?'

De meester zei, met een glimlach: 'Als dat is wat leeft in je hart, dan waarom niet?'

Foe
Terugkeren

*Donder in de aarde: het beeld van het keerpunt.
De koningen van weleer sloten de passen tijdens de zonnewende.
Kooplieden en vreemden gingen niet rond
en de vorsten reisden niet door de provincies.*

Het kind tussen de boomtoppen

Aachal had een bezoek gebracht aan haar ouders en was op de weg terug naar de tempel. Ze kwam door een woud dat ze goed kende, maar kwam plotseling op een open plek die ze nog nooit eerder had opgemerkt. Midden op de open plek zat een kind, zo te zien helemaal alleen. Het kind zat roerloos en keek geboeid naar de boomtoppen.

Aachal vroeg aan het kind wat er zo boeiend was.

Het kind antwoordde dat het zo mooi was om te zien hoe alles voorbijgleed. 'Doorzichtig als water uit een bron,' zei het. Alle beelden die het zag waren dromen, volgens het kind. 'Spiegels van het hart dat zoekt om zichzelf te herinneren.'

'Zie jij dan niet de ellende, de verwarring en de chaos om ons heen?' polste Aachal.

'Niets is zo eenvoudig als het lijkt,' was het antwoord. 'De dauwdruppel schittert in het eerste licht, terwijl hij sterft aan schoon-

heid. Ellende is een boot die vecht tegen de golven, geluk de overgave aan het dansen van het water. Het leven is een moment van onachtzaamheid, naïef genoeg om de eeuwigheid te vergeten die de tijd omhult. Het leven is licht als een hand die de beweging van de wind kan strelen, zacht als het glijden van het water in de adem van de zee.'

Aachal begreep dat ze niet met een gewoon kind te maken had.

'Je komt niet hiervandaan, denk ik,' zei de wijze.

Het kind schudde zijn hoofd en keek recht omhoog. 'Boven in de hemel is alles licht. Alleen op aarde lijkt alles zwaar. Als ik maar zou kunnen vliegen als een pijl, wiegen als een blad, gedragen door de onaanraakbare lucht.

Alles is zo licht daarboven, alles is zo dicht hieronder.

De aarde lijkt een eeuwigheid, de hemel een oneindigheid.'

'Weet je waarom je hier bent?' vroeg Aachal.

'Ik ben hier om te helpen.'

'En als je hebt geholpen, ga je dan weer terug naar huis?'

Het kind haalde zijn schouders op. 'Misschien wel.'

'Misschien kun je mij helpen,' bedacht Aachal. 'Er is een man van wie ik hou, maar hij is ver weg en ik heb hem al vele jaren niet gezien. Toch houd ik vast aan zijn beeld, waardoor niemand anders kans maakt op mijn hart. Wat is nu wijsheid?'

Het kind antwoordde: 'Tonen die oprijzen uit de stilte en je hart raken, kunnen niet anders dan woorden van liefde zijn. Liefde is mooi. Liefde is goed. Maar liefde is geen droom. Liefde is hier zijn, in verbinding. De schoonheid, de liefde, de zorg en de goedheid die niet hier zijn, op dit moment, zijn nergens. Verlangen naar een onbereikbaar ideaal dient slechts de eenzaamheid. En eenzaamheid wordt geboren uit angst. Het leidt naar verstarring en uiteindelijk verzuring.'

'Dat is wijs,' erkende Aachal, al was dit een pijnlijke boodschap.

'Je hebt me duidelijk gemaakt wat ik al wist, maar niet wilde weten. Ik denk dat je me echt hebt geholpen. Maar vreemd, ik had verwacht dat ik jou daarmee zou helpen...'

'Dat doe je ook,' riep het kind. 'Ik voel dat er iets verandert! Ik voel me lichter. Vraag me nog iets!'

Aachal moest even nadenken over een vraag waar ze écht mee geholpen zou zijn. Toen wist ze het: 'Ik hoor wijze mensen spreken over de genadige verlossing van de dood, maar ik ben bang om te sterven. Is sterven werkelijk niets om te vrezen?'

‘Zeker niet,’ zei het kind. ‘Het is iets om naar uit te kijken! Het sterven is één seconde waarin je je leven terugspoelt naar alle momenten van diepe waarheid; één seconde waarin je wordt verenigd met alle inzichten die je hebt geput uit je belevenissen. Dan wordt verwarring helderheid. Spreken wordt begrijpen. Ge-loof wordt kennis.

Je zoekt naar het weten dat je verloor bij het uitgaan van de poort van oneindigheid. Wanneer je die poort weer binnengaat, zul je met dat weten herenigd worden.’

Het kind kwam nu los van de grond en steeg tot een paar meter boven de grond. ‘Ik ben er bijna, ik voel het!’ riep het. ‘Stel me nog een vraag!’

‘Wat ga je daarboven doen?’ vroeg Aachal.

‘Dansen op een koord van licht in een heelal met parels vol muziek. Met wijd gespreide vleugels scheren langs onbekende werelden, vol onbegrijpelijk leven. Zweven in tijdloze koestering. Ongrijpbaar worden in de adem van de tijd, zingend in het koor van mijn oorsprong.’

Toen steeg het kind op, hoger en hoger, blij zwaaiend naar de mens die het had bevrijd.

Vlak voordat het uit het zicht was, riep Aachal: ‘Hoe heet je?’

Het kind riep, net voor het verdween: ‘Tao.’

Over de auteur

In het bestek van één levensloop, komt de ziel af en toe door de kieren van de tijd heengluren, om via de wetten van oorzaak en gevolg een weg naar verdiepte spiritualiteit aan te bieden. Het is alsof de ziel dan met je communiceert via tekens, toevalligheden en symboliek, om je levensloop bij te sturen.

Bij mij ging dat precies zo.

Wat voortdurend meewandelde op mijn pad van bewustwording, was de vraag naar identiteit en bestemming. ‘Wie ben ik dat ik me een groot deel van leven niet helemaal op mijn plaats voel; zelfs een beetje vreemd aan mijn eigen intieme omgeving?’ Als jonge snaak werd ik in een katholiek internaat gedropt, waar ik in de regel slechts om de maand naar huis mocht. De filosofie van de oude wijsgereen werd er rigoureuus ingepropt via de Latijnse en Griekse taal. Het juiste, klassieke denken werd er aangezien als de basis voor inzicht in het leven. In mijn geval stilde dat de behoefte aan zin en richting maar heel beperkt.

Mijn vraag naar bestemming was altijd doorspekt met het vage gevoel dat ik mensen wilde genezen. Dus trok ik naar de universiteit om eerst een sportopleiding te starten, niet vermoedend dat hier mijn levensloop voor een tweede maal in de goede richting werd geloodst. Door gebrek aan zelfvertrouwen verzeilde ik namelijk al gauw op de faculteit fysiotherapie en revalidatie, waar ik mijn eerste diploma behaalde. Een jaar later was ik ook gediplomeerd in de psychomotoriek.

Ontevreden met de resultaten die ik boekte bij helpen genezen van mensen, ging ik op zoek naar een echte geneeskunde, waar geest en lichaam samen konden genezen op een niet-invasieve manier. Zodoende kwam de osteopathie in zicht. Deze studie nam een groot deel van mijn tijd in beslag gedurende de zes daaropvolgende jaren.

Nadat ik afgestudeerd was aan het osteopathie-college in Parijs, mocht ik onmiddellijk gaan lesgeven in alle Europese vestigingen van deze school. Daaraan gekoppeld gaf ik op eigen initiatief meditatie-initiaties aan de studenten die daar open voor stonden. Het 'lot' stuurde me zo, zonder mijn medeweten, naar mijn uiteindelijke bestemming: helend genezen.

Eén van mijn afstuderende studenten, een Tahitiaan, stelde me voor om met hem een spirituele reis te maken naar Ladakh, een bergketen in het noorden van India. Lachend stelde hij me voor om op een bepaald tijdstip paraat te staan bij een metrostation in Parijs: Fontaines St. Michel. Op 1 augustus, twaalf uur 's middags, stelde hij voor. Daarna scheidden onze wegen zich en hoorden we gedurende drie maanden niets van elkaar. De dag van afspraak kwam steeds dichterbij en de twijfel groeide of ik het erop zou wagen om dit avontuur aan te gaan. Toch trok ik op de afgesproken dag naar Parijs om uit te maken of de afspraak een geintje was of niet. Toen ik de metro uitstapte, stond mijn Tahitiaanse vriend inderdaad op me te wachten. Dit luidde het begin van mijn spirituele reis in.

In Ladakh trokken we in bij een Tibetaans geneesheer, die in een 'klein dorp' van vier woningen woonde en vandaaruit patiënten verzorgde die tijdelijk bij hem verbleven of hogerop de berg woonden. We verbleven al die tijd op hoogtes tussen de 3500 en 4000 meter en leefden van jakmelk en rijst.

De geneesheer leerde ons dat een consultatie altijd begint met een meditatie en het reciteren van een mantra. Pas dan is het mogelijk contact te leggen met de diepere natuur van de patiënt. Natuurgeneesmiddelen worden aangewezen na polsdiagnose en pas als deze niet werken wordt er overgegaan op acupunctuur volgens de principes van de vijf hoofdorganen, verbonden met de vijf elementen. De meester vertelde ons dat je deze behandeling ook kon uitvoeren met je vijf vingers of met vijf specifieke houten stokjes.

Op dat moment viel me een voorval te binnen dat ik had beleefd aan de universiteit van Heidelberg. Tijdens een uitwisselingsprogramma van de faculteit geneeskunde van Leuven met die van Heidelberg werd me voorgesteld om met één van de eerste computers te werken die er op dat moment voorhanden waren in Europa.

De computer stelde me de vraag: 'Wil je met me spelen?', waarop ik antwoordde: 'Ja.' Toen vroeg hij mij: 'Ken je het spel met de vijf staafjes?' Ik antwoordde: 'Nee.' Daarop reageerde het apparaat: 'Dan kunnen we niet spelen.' Het onderhoud liep daarmee onmiddellijk ten einde.

In de Himalaya beseftte ik plots dat mijn initiatie van start gegaan was zoveel jaren vroeger aan een eigenaardige universiteit, door middel van een sprekende en schrijvende computer. De vijf staafjes toonden me de weg naar de vijf elementen en naar de vijf organen. De ziel dreef gestaag zijn wil door om mij spiritueel om te vormen tot een echte genezer.

Op onze omzwervingen door het maanlandschap van Ladakh bracht een monnik ons naar het Rizongklooster, nog hoger, op 4500 meter. De lama verwelkomde ons en vertelde aan de hams-hi, de dokter op blote voeten, dat ik eindelijk thuisgekomen was. Ik had mijn klooster eindelijk teruggevonden.

Ons onderhoud met de lama was zeer kort. Ik vroeg hem naar een onderwijzing. Hij keek me aan, knikte kort en mompelde: 'Good, good.' Daarop zond hij me weg met een kort vingergebaar. Hij riep me nog na: 'Keep on doing the good things. Keep on meditating.' Het was alsof het diepste van mijn zielsbewustzijn me aansprak door middel van zijn schorre stem.

De volgende dag vergezelde de lama ons naar het 'zomerpaleis' van de Dalai Lama: een meditatiegrot hoog in een steile bergwand, waarin een metershoog, gouden Boeddhabeeld was geplaatst. Wonderlijk hoe dit reusachtig beeld via een doorgang van amper anderhalve meter naar binnen was gebracht.

De hele dag werd er wierook gebrand en gemediteerd.

We verlieten de plaats via een kleine richel die langs een afgrond liep van minstens een kilometer diep. Toch hadden we geen angst en voelden we ons goed begeleid door de barvoetse dokter en de lama.

Dit spirituele avontuur heeft zich voortgezet en verder verdiept in mijn dagelijkse contacten met patiënten en met lijdende mensen, op vele manieren en niveau's. Eén les heb ik in ieder geval goed begrepen: om te weten is het genoeg om de weg van de ziel te volgen, en om op de juiste manier te leven – en te genezen – is het genoeg om de ziel van de dingen te zoeken.